

РЕШЕНИЕ

№ 7597

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 28.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10775** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на П.-М. М. Б., чрез адвокат В. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006011 от 09.11.2023 г., по чл. 171, т. 2, б. „а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР И. В. Й., с която спрямо оспорващия, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно спиране от движение на МПС, до отстраняване на неизправността“. С доводи за материална незаконосъобразност на оспорената заповед, моли съда същата да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Д.. Поддържа жалбата, като добавя, че е допуснато и съществено процесуално нарушение, като в диапозитива на заповедта липсва описание на презозното средство, което се спира от движение. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР- И. В. Й. – редовно уведомена, не се представлява, не изразява становище по жалбата. В съпроводително писмо от ответника, с което е представена административната преписка, се прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители на ПП при СДВР на 06.11.2023 г. в [населено

място], на [улица]на около 100 метра след кръговото на Околовръстен път с посока на движение [населено място], е установено, че П.-М. М. Б. управлява собствения си лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] , при което предните странични стъкла и предното панорамно стъкло на МПС са облепени с тъмно фолио. Счетено е, че е извършено от Б. административно нарушение на чл.105, ал.1 от ЗДвП и му е съставен АУАН Серия ГА № 972020 от 06.11.2023 г.

С оспорената заповед Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006011/ 09.11.2023 г. по чл. 171, т. 2, б. „а“ от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор И. В. Й. в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на П.-М. М. Б. за нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, е наложена ПАМ – временно спиране на МПС от движение до отстраняване на нередността. Административният орган е мотивирал прилагането на оспорената ПАМ с обстоятелството, че Б. е извършил административно нарушение на чл. 105, ал.1 от ЗДвП – управлявал МПС, на което предните странични стъкла и предното панорамно стъкло на МПС са облепени с тъмно фолио, което намалява прозрачността им и е нарушено качеството им при натрошаване парчетата на счупеното стъкло да са такива, че рискът от нараняване да е минимален, което се явява техническа неизправност на МПС по смисъла на чл.10, ал.1, т.б, , б. „в“ от ППЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата е мотивирана, с изложени в него фактически и правни основания. Спазени са и административнопроизводствените правила.

Неоснователно е възражението, че непосочването на марка и регистрационен номер на МПС в диспозитива на заповедта, води до незаконосъобразност на административния акт. Съществено е това нарушение на процесуалните правила, при което или е нарушено правото на защита на засегнатата страна, или ако не е било допуснато, административният орган би стигнал до различен от отразения в решението извод. В процения случай такова не е налице. Не представлява съществено процесуално нарушение липсата на посочване в диспозитива на заповедта на марка и регистрационния номер на процесния автомобил, тъй като тези белези изрично са описани в обстоятелствената част и за нарушителя не може да възникне никакво съмнение относно тези обстоятелства, което да му попречи да се защити. Я. е била волята на издателя на заповедта.

Относно приложението на материалния закон:

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни

мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ -чл. 23 от ЗАНН. По силата на чл. 171, т. 2, б. „а“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство до отстраняване на неизправността, когато пътното превозно средство е технически неизправно, включително и когато съдържанието на вредни вещества в изгорелите газове или шумът са над установените норми или конструкцията му е изменена без съответното разрешение.

Вменената за нарушена от Б. разпоредба на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП предвижда забрана за ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им. Съгласно ал. 3 на същата разпоредба намаляване прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. В т. 4.2.1 „Безопасни стъкла, необходими за предното поле на видимост на водача“ на Приложение № 21 към Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на ООН, подточка 4.2.1.1, е предвидено, че безопасните стъкла, през които се получава предното поле на видимост на водача, определено в точка 2.18.1 от настоящото правило, трябва да имат нормална светлопропускливост, равна на поне 70 %.

За целите на принудителната мярка е достатъчно, че при контролната проверка компетентният орган е установил наличие на фолио върху предните странични стъкла на автомобила, което автоматично прави автомобила технически неизправен по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 6, б. „в“ ППЗДвП, тъй като формално не отговаря на изискванията на стандартизационните документи. Законодателят не е посочил кои са стандартизиращите документи, но от факта, че в чл. 9 ППЗДвП сочи, че се разрешава движението на пътно превозно средство по пътищата, ако то отговаря на определените от производителя изисквания за експлоатация, на изискванията на правилника и на наредбите по чл. 8, ал. 3 и чл. 36, ал. 3 ЗДвП, следва, че именно в тези актове (респективно актове, към които те препращат) са и съответните стандарти.

Нормативна уредба сочи, че правопораждащият юридически факт за налагане на принудителната мярка е неизправността на превозното средство. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по закона имат доказателствена сила до доказване на противното. Видно от АУАН поставеното фолио е именно причината за установеното ограничаване видимостта на водача, и като го е посочил в акта за установяване на административно нарушение органът го е включил във фактическите основания, въз основа на които е направил извода си за допуснатото нарушение на чл. 105, ал. 1 ЗДвП. По този начин законодателят изрично е разпределил доказателствената тежест и е възложил на адресата на акта доказването на факти, които оборват установеното в акта. В този смисъл е например решение № 10583 от 16.08.2018г. на ВАС, постановено по АД № 7811/2017 г.

Представеното от жалбоподателя доказателство – сертификат за произход и съответствие, съдържащ конкретните технически спецификации на автомобил БМВ, е издаден в уверение на това, че на автомобила е монтирано фолио, като в същия документ са посочени и процентите на пропускливост на съответните стъкла. Представеният сертификат опровергава доказателствената сила на АУАН в

релевантната към претендираното нарушение част.

При така установените релевантни за спора юридически факти, съдът намира, че публичното право на органа да наложи ПАМ, обезпечаваша безопасността на движението по пътищата е упражнено в противоречие с изискванията на приложимия материален закон- отменителното основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

Освен това мярката, респ. заповедта за налагане на принудителна административна мярка се налага с цел предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за отстраняване на вредните последици от тях. В случая съдът счита, че тази мярка е прекомерна за соченото нарушение, т.е. не е съобразена с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6, ал. 2 АПК. Същият сочи, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

Предвид изложеното, оспорената заповед като материално незаконосъобразна и като несъответстваща на целта на закона, следва да бъде отменена.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и при съвременно направеното искане от страна на адв. Д., на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил действителни разноски в размер на 815 лева: 10 лева държавна такса, 800 лева заплатено адвокатско възнаграждение и 5 лева заплатена такса по пускане в движение на временно спряното МПС. Съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение за неоснователно.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006011 от 09.11.2023 г., по чл. 171, т. 2, б. „а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от полицейски инспектор при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която спрямо П.-М. М. Б., е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „временно спиране от движение на МПС, до отстраняване на неизправността“. ОСЪЖДА СДВР да заплати на от П.-М. М. Б., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 815 /осемстотин и петнадесет/ лева, представляващи направените по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: